

тъ на о и ецъ, които правятъ на о; като: *бзмарино, ямболменитъ-нино, марко, свако, голъмецъ-мецо* и проч.

2^о Женски-тъ на а правятъ на о и е, като: *глава-во, дума-мо, Радка-ке*; — на я правятъ на ю, като: *бзмари-рю, дуия-шю*; — на ъ правятъ като именителнѣ-тъ: *радостъ, старостъ*, и пр. Нѣкои измѣняватъ ъ въ е — и тъй казватъ: *радосте, старосте*.

3^о Средни-тъ не зематъ никаква промѣна.

40 — Небни-тъ, които за въ множ. число ставатъ языкозбни (§ 35), тукъ ся измѣняватъ въ збни; като: *человѣкъ—человѣче, богъ—боже, духъ—душе* и прочее.

2.

За члена-тъ.

41 — Като искаме да назначимъ и опредѣлимъ нарицателно-то, нѣмъ му поставимъ послѣ една отъ частици-тъ тѣзи: ТЪ, ТѢ, ТО, за единств. число, ТѢ и ТА, за множественно-то.

42 — И тъй, члена-тъ е рѣчь-тъ съ която назначавали и опредѣляли обширно-то значеніе на едно име — и е: *тѣ*, за мъжскія-тъ родъ, *тѣ*, за женскія-тъ, *то*, за среднѣ-тъ; *тѣ*, за мъжскія-тъ и женскія-тъ родъ, *та*, за среднѣ-тъ.

43 — Да бжде име-то въ една такава смисълъ, то е опредѣленна, трѣба то да назначава или единъ цѣлъ